

ФРИДРИХ ШИЛЕР

ГЕНИЯТ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

„Трябва ли — питаш — да вярвам в словото на
мъдреците,

Щом тълпата новаци тъй сигурно, нещо зове?
Може ли истински мир да намеря в науката само,
Метод да стане опора на правдата и
радостта?

Трябва ли в порива, тихо нашепващ ми, да се
съмнявам

Или в закона, изписан в гръдта ми, Природо, от
теб,

Докато Вечната книга печата си школки наложи
И с предписания строги скове крилатия дух?

Отговори ми — нали си прониквал в същата бездна
И си се върнал от този мухлясал гроб невредим,

Знаеш какво съдържа ковчегът на тъмните думи,
Дали за живите има утеха при мумиите там,

Да го измина ли, нощния път? Боя се — признавам!

Но го желая, ако извежда към истина той.“

Ах, приятелю, Златния век ти познаваш, поети

Много легенди за него са пели с наивност и
плам,

Оня век, в който святост изпълвала още живота,

Девствено и непорочно чувството още било,

А пък законът велик, който в небето владее

Хода на Слънцето, буди в яйцето зародиша
скрит —

Същият таен закон на всяка необходимост

Движел и волните, мощни вълни в човешката
гръд,

Разумът, без да се лута, сякаш стрелка на часовник

Само правдивото сочел, към вечността
устремен.

Нямало този дележ на невежи и посветени,

Никой не дирел при мъртвите жизненост, сила
и страст;

Всяко сърце еднакво разбирало вечната норма,
Животворящият извор за всички еднакво бил
скрит,
Ала щастливият век е отминал! Дръзко безчинство
Днес е смутило онзи божествен, природен
покой.

Стъпкано, чувството глас не е вече на боговете
И занемява оракулът в опозорената гръд.
Само в най-скритото Аз още духът го долавя,
Святият смисъл търси подслон в мистичния
слог.

Тук, в тази бездна, зове го чистосърдечният учен
И поругана, Природата връща му пак
мъдростта.

Тебе, щастливецо, ангел-пазител не е изоставял,
Ти не си губил шепота любещ на своя инстинкт,
Взорът ти бистър вярната истина още съглежда,
Нейният зов още ясно звучи в детинската гръд,
В твоята ведрa душа мълчи на съмнения бунтът
И ще немее, сам знаеш, навеки, както до днес,
Никога съдник за спора на чувствата няма да
дириш,

Ясният разум не ще се помъти от злото сърце

—
О, ти живееш с прекрасната своя невинност, не
може

Нищо науката да ти даде. Ще се учи от теб!
Онзи закон, който с жезъл от мед непокорния води,
Теб не засяга. Кое то ти вършиш, което цениш,
То е закон — за потомците става върховна повеля:
Щом с озарена десница или със свещена уста
Нещо твориш, то ще затрогва пленения разум;
Ти единствен не виждаш бога, гръдта ти
превзел,

Нито всевластния знак, пред който всички се кланят

—
Просто и тихо ти крачиш през покорения свят.

1795

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.